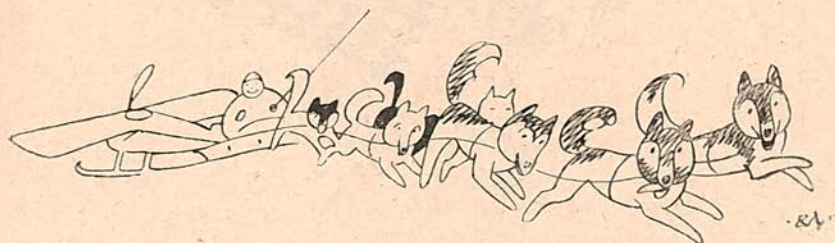

— Карай, карай, Мешко,
Съ тебъ е Таралежко,
Карай не се бой,
Ти си цѣлъ герой. . .

Ескимоситѣ слушаха, слушаха, па току запѣха и тѣ. И понесе се тогава юнашката Мешкова пѣсенъ на дължъ и на ширъ по снѣжната пустиня, а шейнитѣ летѣха като стрели къмъ селото теглени отъ бързитѣ рунтави кучета. . .
(Продължава въ следната книжка)

Николай Фолъ

НАДЪ ЛЮЛКАТА

Пожълтѣха вече
Беднитѣ липи,
Вѣтрове повѣха. . .
Спи ми, чедо, спи!

Отъ небето сиво
Снѣжко наваля,
Голи храсти дрѣмятъ
Въ пуститѣ поля.

Вънка Вrabчо клети
Студъ и мразъ търпи,
Ти ми си на топло,
Спи ми, чедо, спи.

Зайчо низъ гората
Цѣлъ день броди самъ,
А следъ него Вълчо
Гладенъ дебне тамъ.

Тукъ кандилце свѣти,
Тукъ е тишина,
Азъ ще ти попѣя:
Нанкай, нани-на!

Емануилъ п. Димитровъ

